

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 13Csp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320202458
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viera Kováčová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4320202458.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice sudkyňou Mgr. Vierou Kováčovou, v spore žalobkyne: V. G., D.. XX.XX.XXXX, N. XXX XX W. A., C. XXX/X, v konaní zast. Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom 920 01 Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, v konaní zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur a nahradiť trovy konania. Žalobkyňa ďalej v podanej žalobe uviedla, že žalobkyňa uzatvorila dňa 03.11.2014 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500088819 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnúť úver vo výške 1 500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 81,99 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,08 % a RPMN 26,07 %. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému vrátiť bola 2 142,06 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa vo svojej žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedla, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 03.05.2019, sp. zn. 9Csp/74/2016 žalobe žalobkyni v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1 139,34 EUR s 5% úrokom z omeškania ročne od 26.10.2016 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% (ďalej ako „Rozsudok“). Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

- žalovaný žiadnym dôkazom nepreukázal, že oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo žalobkyni ako dlžníkovi aj doručené a odovzdané spolu so zmluvou o revolvingovom úvere,
- zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórnu náležitosť spotrebiteľskej zmluvy tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch
- žalobkyňa od žalovaného obdržala finančné prostriedky len vo výške 1 350 eur. Takéto konanie žalovaného je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku,

d) RPMN predstavuje hodnotu až 87,28 %, teda obligatórny údaj o RPMN úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. je vyčíslený nepresne, v neprospech žalobkyne

e) žalovaný sa nekalým spôsobom snažil získať od žalobkyne plnenie vysoko prevyšujúce finančnú čiastku.

Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z., spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobkyňa má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa citovaného ustanovenia. Vo veci totiž existuje:

a) porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom ako aj zákon č. 250/2007 Z. z.; konkrétne sa jednalo o uvedenie pravdivých náležitostí úveru a zdržanie sa používania neprijateľných podmienok, a zákaz používania nekalých obchodných praktík

b) spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté Rozsudkom,

c) príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy.

Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaní, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnu úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobca vyčísluje na sumu 400 eur. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 642,06 Eur (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku a započítania poplatkov z Dohody do nákladov však predstavovala až sumu 2 093,58 Eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Preto považujeme výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400 Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019).

2. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 21.04.2020 pod sp. zn.

13Csp/26/2020 - 50 vyzval žalovaného podľa § 167 ods. 2 CSP, aby sa v lehote 15 dní vyjadril k žalobe s prílohami doručenej súdu dňa 15.04.2020, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.05.2020.

3. Žalovaný spísal k žalobe vyjadrenie dňa 07.05.2020, v ktorom uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., na ktoré sa odvoláva. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia bol prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje

a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa,

b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom.

Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom by to priamo zakotvil (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ sa tak zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby.

4. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 02.06.2020 pod sp. zn. 13Csp/26/2020 - 69 vyzval žalobkyňu, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadrila podľa § 167 ods. 3 CSP k vyjadreniu žalovaného zo dňa 07.05.2020.

5. Žalobkyňa doručila tunajšiemu súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného dňa 22.06.2020, v ktorom uviedla, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobkyni na primerané zadosťučinenie, hoci jej nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobkyni ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na riadne a pravdivé informácie o poskytovanom produkte uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená (viď nesprávne uvedenie RPMN, termínu konečnej splatnosti a pod.). Súčasne žalovaný použil nekalé obchodné praktiky podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko považoval skryté poplatky zakomponované do neúplných údajov uvedených v zmluve. O porušení tejto povinnosti bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tento rozsudok je záväzný pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd, nakoľko sa ním vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve

a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobcovi na podpis a mal z tejto zmluvy prospech. V konečnom dôsledku, aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017): „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Podmienky vzniku nároku sú tak bez rozumných pochybností naplnené. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, túto žalobkyňa dostatočne odôvodnila s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobkyňa ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobkyni:

a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - neuvedenie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane nesprávnej RPMN, používanie nekalých obchodných praktík a pod.,
b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 2 000,- EUR, ktoré žalovaný od žalobkyni požadoval (pričom v podstatnom rozsahu túto nedôvodne požadovanú sumu aj získal). Výška nedôvodne požadovanej sumy zo strany veriteľa (t. j. odplata za úver), je dôležitým hľadiskom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia aj podľa rozhodovacej praxe súdov SR,
c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (03.11.2014) až do rozhodnutia súdu (03.05.2019), teda takmer 5 rokov.
d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyni - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver a rovnako tak zadržanie sumy vo výške viac ako 1 100,- EUR, ktorá žalovanému nepatrila (až do právoplatného rozhodnutia súdu). Záverom poukazuje aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania.

6. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 22.06.2020 pod sp. zn. 13Csp/26/2020 - 86 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril k vyjadreniu žalobkyne podľa § 167 ods. 4 CSP, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.07.2020.

7. Žalovaný doručil Okresnému súdu Levice dňa 09.07.2020 vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne, v ktorom uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Posledná veta uvedeného ustanovenia nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. Predpoklad formulovaný v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobkyni nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa v podanej žalobe ani vyjadrení neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie

odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej s cieľom ochrany spotrebiteľa.

8. Na nariadené pojednávanie dňa 20.07.2021 sa právny zástupca žalobkyne nedostavil, predvolanie mal riadne a včas doručené dňom 23.04.2021, neúčast' súdu ospravedlnil elektronickým podaním zo dňa 27.04.2021 z dôvodu hospodárnosti konania, o odročenie nepožiadal, právna zástupkyňa žalovaného predvolanie mala riadne a včas doručené dňom 26.04.2021, neúčast' súdu ospravedlnila elektronickým podaním zo dňa 24.06.2021 z dôvodu hospodárnosti konania a čerpania riadnej dovolenky právnej zástupkyne žalovaného, o odročenie nepožiadala a preto podľa § 180 CSP súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti právneho zástupcu žalobkyne a právnej zástupkyne žalovaného.

9. Strany sporu nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinami doručenými stranami sporu a to najmä rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 03.05.2019 sp. zn. 9Csp/74/2016 - 205, potvrdením Slovenskej advokátskej komory o spôsobe výkonu advokácie zo dňa 15.11.2019, žalobou vo veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2016, žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru, zmluva o revolvingovom úvere pod č. (VS): 8500088819 zo dňa 03.11.2014, písomnou dohodou o poskytovaní služieb zo dňa 03.11.2014, predsporovou výzvou zo dňa 20.05.2016 žalobkyňou žalovanému, podstatným obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2016 a z neho najmä: žalobou, ktorá došla na Okresný súd Levice dňa 07.09.2016, zmluvou o revolvingovom úvere pod č. (VS): 8500088819 zo dňa 03.11.2014, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 03.11.2014, rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 03.05.2019 sp. zn. 9Csp/74/2016 - 205, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.06.2019.

11. Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (účinný od 17.07.2014 do 31.12.2014) tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

12. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

13. Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

14. Podľa § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

15. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Súd na základe vykonané dokazovania žalobe v celom rozsahu vyhovel.

17. Žalovaný ako veriteľ uzavrel so žalobkyňou ako dlžníkom písomnú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru dňa 03.11.2014 s číslom zmluvy (VS): 8500088819. Žalobkyňa ako spotrebiteľ podala na Okresný súd Levice žalobu, ktorá došla tunajšiemu súdu dňa 07.09.2016 a predmetom súdneho prieskumu sa stala zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 03.11.2014 pod číslom zmluvy (VS) 8500088819. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2016. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 03.05.2019 pod sp. zn. 9Csp/74/2016 - 205 uložil veriteľovi, žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1 139,34 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 26.10.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok Okresného

súdu Levice zo dňa 03.05.2019 sp. zn. 9Csp/74/2016 - 205 nadobudol právoplatnosť dňa 12.06.2019. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Levice sp. zn. 9Csp/74/2016 - 205 je zrejmé, že súd vyhodnotil zmluvu uzavretú medzi stranami sporu, zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov, pričom skonštatoval, že žalovaný reálne poskytol žalobkyňi finančné prostriedky vo výške len 1 350 eur, pričom žalobkyňa celkovo zaplatila z titulu uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere pod č. 8500088819 žalovanému sumu vo výške 2 489,34 eura. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný bezdôvodne obohatil čo do sumy rozdielu medzi poskytnutým úverom a zaplatenou sumou t. j. vo výške 1 139,34 eura (2 489,34 - 1 350 = 1 139,34). Z odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500088819 neobsahuje obligatórnu náležitosť spotrebiteľskej zmluvy tak ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj o dátume poslednej splátky úveru a dobe trvania zmluvy spôsobuje, že spotrebiteľ nemôže bez pochyb zistiť dokedy bude trvať zmluvný vzťah, ktorý ho zaväzuje a určiť, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Ďalej z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 03.05.2019 pod sp. zn. 9Csp/74/2016- 205 vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórny údaj o RPMN úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, údaj je vyčíslený nepresne v neprospech žalobkyne čo taktiež spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 03.05.2019 pod sp. zn. 9Csp/74/2016 - 205 nadobudol právoplatnosť dňa 12.06.2019.

18. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril a poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že žalobca neoznačil a ani nekonkretizoval porušenie toho ktorého práva alebo povinnosti čo mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje žalobkyňa podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z podanej žaloby nevyplýva označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému porušeniu sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa a zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom.

19. Žalobkyňa si svoj nárok uplatnila v súdnom konaní podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Je ale bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

20. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Právna teória ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušľým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody trestá a súčasne pôsobí preventívne.

21. Žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá. Vykonaným dokazovaním mal súd za nesporne preukázané, že žalobkyňa si úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2017 voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv voči dodávateľovi, veriteľovi preukázaním, že žalovaný ako veriteľ realizoval výkon svojho práva zo spotrebiteľskej zmluvy o revolvingovom úvere

č. 8500088819 zo dňa 03.11.2014, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. K tomu aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z..

22. Žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa a súd považoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný v celom rozsahu. Žalobkyňa ako dlžník zo zmluvy o revolvingovom úvere plnila, pričom žalovanému ako veriteľovi poskytla plnenie zodpovedajúce výške poskytnutého úveru vo výške 1 350 eur a žalovanému zaplatila celkovo sumu vo výške 2 489,34 eura. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktnie pridržiavať majetkovej ujmy, ktorá žalobkyni hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Výšku finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur súd považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa a skutočnosť, že žalobkyňa sa musela súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú, funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípade sa ho nedopustí v takej intenzite.

23. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom od 10.06.2013 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

24. Vo vzťahu k vyššie citovanému zákonnému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z. z. možno uviesť, že ide o ustanovenie, ktoré neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie alebo ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

25. Základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, resp. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 6Cdo/389/2015).

26. V danom prípade možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva. Pokiaľ bol spotrebiteľ úspešný v predchádzajúcom právoplatnom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

27. Je preukázané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď žalobcovi predložil na podpis formulárovú zmluvu, ktorá nemala náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských zmluvách. Žalovaný na základe takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere získal od žalobkyne financie bez protihodnoty, ktorých vrátenia sa žalobkyňa právoplatne domohla v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2016.

28. Súd považoval nárok uplatnený žalobkyňou v tomto súdnom konaní na primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur za primeraný v celom rozsahu a preto žalobe vyhovel.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech a preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

31. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. O výške trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu v Leviciach na Krajský súd v Nitre v dvoch písomných vyhotoveniach.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (127 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na nariadenie exekúcie podľa osobitného zákona.